

R O M Â N I A
CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
CABINET PREȘEDINTE

Palatul Parlamentului
Calea 13 Septembrie nr. 2, Intrarea B1, Sectorul 5, 76112 București 40, România
Telefon: (+40-21) 313-2531 Fax: (+40-21) 312-5480
Internet: <http://www.ccr.ro> E-mail: pres@ccr.ro

Dosar nr.1691A/2006

Domnului NICOLAE VĂCĂROIU
PREȘEDINTELE SENATULUI

În conformitate cu dispozițiile art.16 alin.(2) din Legea nr.47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, vă înaintăm, alăturat, copia sesizării cu privire la neconstituționalitatea Legii pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi, formulată de un număr de 29 de senatori.

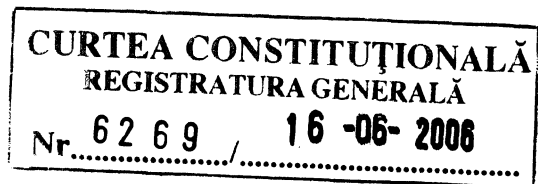
Vă adresăm rugămintea de a comunica punctul dumneavoastră de vedere până la data de 28 iunie 2006, ținând seama de faptul că dezbaterile Curții Constituționale vor avea loc la data de 5 iulie 2006.

Primiți, vă rog, Domnule Președinte, asigurarea deplinei noastre considerații.

PREȘEDINTE,
Ioan Vida
Prof.univ.dr.Ioan Vida

153/06

Parlamentul României
Senat

Secretar General

București 16.06.2006
Nr. XXXV / 1903

Domnului

IOAN VIDA
PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

În temeiul dispozițiilor art.15 alin.(4) din Legea nr.47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, vă trimitem, alăturat, sesizarea cu privire la neconstituționalitatea *Legii pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi*, formulată în condițiile art.146 lit.a) din Constituția României, republicată, și depusă la Senat în ziua de 16 iunie 2006.

SECRETAR GENERAL

Constantin Dan Vasiliu

PARLAMENTUL ROMANIEI
SENAT

1903
16.08.2006.

nr. 12/19/15.08.2006

Domnule Secretar General,

În baza art. 27 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, vă înaintăm **sesizarea** cu privire la „**Legea pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi**”, semnată de următorii senatori, potrivit tabelului anexat.

Vă rugăm, ca în baza textului legal invocat, să înaintați, de îndată, această sesizare, Curții Constituționale.

Vă rog să primiți, Domnule Secretar General, expresia sentimentelor mele de aleasă stimă și considerație.

SENATOR,
Doru Ioan Tărăcilă

Domnului Dan Vasiliu,
Secretar General al Senatului

PARLAMENTUL ROMÂNIEI
SENAT

Către,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În atenția,

Domnului Președinte Prof. univ. dr. IOAN VIDA

Subsemnații senatori, potrivit tabelului anexat, în baza art. 146 lit. c din **Constituție**, cu semnăturile personale, în continuare, formulăm prezenta

SESIZARE

cu privire la neconstituționalitatea **Legii pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi**

I. Sesizarea neconstituționalității unor prevederi ale legii, pentru încălcarea principiilor constituționale referitoare la rolul celor două Camere, în procesul de legiferare.

După cum se poate observa, din compararea versiunii adoptate de Senatul României, la data de 02.03.2006, cu versiunea adoptată de Camera Deputaților (vezi și Tabelul comparativ), la data de 06.06.2006, un număr de 41 de poziții, din versiunea adoptată de camera Deputaților, au fost introduse la Camera Deputaților, în marea lor majoritate, la propunerea ministrului Justiției.

Concret, este vorba de următoarele texte, din cuprinsul Art. I al legii:

1. pct. 7, referitor la art. 27 lit. c);
2. pct. 12, referitor la art. 28¹;
3. pct. 15, referitor la art. 29 lit. c);
4. pct. 19, referitor la art. 45 alin. (1¹);
5. pct. 25, referitor la art. 49 alin. (4);
6. pct. 29, referitor la art. 55 alin. (1) și (2);
7. pct. 30, referitor la art. 56 alin. (3);
8. pct. 32, referitor la art. 59 alin. (1);
9. pct. 35, referitor la art. 61¹;
10. pct. 40, referitor la art. 72 alin. (2), nou introdus;
11. pct. 44, referitor la art. 86² alin. (7);
12. pct. 46, referitor la art. 91 lit. a);

13. pct. 48, referitor la art. 91² alin. (4) și (5);
14. pct. 50, referitor la art. 91⁴;
15. pct. 51, referitor la art. 91⁶;
16. pct. 54, referitor la art. 100 alin. (5);
17. pct. 55, referitor la art. 104 alin. (5), nou introdus;
18. pct. 58, referitor la art. 137¹ alin. (1);
19. pct. 66, referitor la art. 144 alin. (1¹), nou introdus;
20. pct. 68, referitor la art. 145 alin. (1¹), nou introdus;
21. pct. 70, referitor la art. 145 alin. (2²) și (2³);
22. pct. 71, referitor la art. 145 alin. (3);
23. pct. 94, referitor la art. 160⁷ alin. (1), teza finală;
24. pct. 95, referitor la art. 160⁹ alin. (5);
25. pct. 99, referitor la art. 172 alin. (1);
26. pct. 101, referitor la art. 173 alin. (1);
27. pct. 102, referitor la art. 176 alin. (1) lit. f), g), h), noi;
28. pct. 105, referitor la art. 184 alin. (1);
29. pct. 114, referitor la art. 203¹, nou introdus;
30. pct. 127, referitor la art. 228 alin. (1¹), nou introdus;
31. pct. 129, referitor la art. 228 alin. (6);
32. pct. 134, referitor la art. 264 alin. (3);
33. pct. 146, referitor la art. 294 alin. (1) și (3);
34. pct. 147, referitor la art. 296 alin. (2);
35. pct. 152, referitor la art. 313;
36. pct. 155, referitor la art. 323 alin. (3);
37. pct. 193, referitor la art. 385¹⁷ alin. (6), nou introdus;
38. pct. 216, referitor la art. 450 alin. (2);
39. pct. 223, referitor la art. 481 alin. (1);
40. pct. 225, referitor la art. 483 alin. (3);
41. pct. 227, referitor la art. 486.

Aceste prevederi apar ca fiind contrare principiului statului de drept, implicit principiului supremației Constituției, reglementat de art. 1 din Constituției, principiului structurii bicamerale a Parlamentului, reglementat de art. 61 alin. (2) din Constituției, implicit a principiului suveranității naționale, reglementat de art. 2 din Constituție.

De asemenea, textele sunt contrare Constituției și prin raportare la art. 74 alin. (3), respectiv, art. 75 alin. (3).

Motivare:

Legiuitorul constituent derivat, prin Legea de revizuire a Constituției nr. 429/2003, care a fost aprobată prin referendum național, în data de 18-19 octombrie 2003, a înțeles să renunțe la procedura medierii, care exista în textul inițial al Constituției din 1991 și să tranșeze problema navetei parlamentare, prin introducerea soluției Camerei decizionale.

În această filozofie, alin. (1) al art. 75 din Constituție stabilește materiile în care sesizarea se face pentru prima dată la Camera Deputaților sau, după caz, la Senat, reieșind că, în materiile în care este, ca primă Cameră sesizată, Camera Deputaților apare ca fiind Camera decizională Senatul și invers.

Alin. (4) și (5) rezolvă posibile „conflicte de competență”, dar nu există un text, nici în art. 75, nici în alte articole ale Constituției, care să se îndepărteze de la „limitele sesizării”, date de soluția adoptată de către prima Cameră sesizată, fie în urma unei dezbateri a proiectului sau inițiativei legislative, fie prin aprobare tacită, soluție îngăduită de alin. (2) al art. 75 din Constituție.

Aceasta nu este o scăpare pentru că, din întreaga „arhitectură” a edificiului constituțional, axată pe principiile statului de drept, ale supremației Constituției, ale suveranității naționale, al bicameralismului, al supremației Parlamentului, ca organ reprezentativ și al „monopolului” legislativ al Parlamentului („Parlamentul este organul reprezentativ suprem al poporului român și unica autoritate legiuitoare a țării” – art. 61 alin. (1)) rezultă, fără putință de tăgadă, că un text de lege nu poate să fie creația exclusivă a voinței unei singure Camere.

Introducerea soluției obligativității sesizării, în anumite materii, ca primă Cameră a Senatului sau, după caz, a Camerei Deputaților și, pe cale de consecință, reglementarea rolului de Cameră decizională, pentru anumite materii a Senatului și pe alte materii a Camerei Deputaților, nu a fost de natură a exclude o Cameră din mecanismul legiferării.

Intenția legiuitorului constituent derivat prin Legea de revizuire a Constituției, după cum rezultă și din Expunerea de motive a acesteia ca, de altfel și din Decizia Curții Constituționale nr. 148 din 16.04.2003 publicată în M. Of., Partea I nr. 317 din data de 12.05.2003, a fost aceea a **fortificării** structurii bicamerale a Parlamentului României și nu a amputării principiilor cardinale ale bicameralismului, în materie de legiferare, prin reținerea rolului pur formal consultativ pentru o Cameră, fără nici un fel de relevanță în ceea ce privește obiectul și substanța reglementării, pentru Camera decizională.

Este adevărat, în literatura de specialitate, inclusiv „Patriarhul Dreptului public românesc”, prof. Tudor Drăganu, a criticat soluția Camerei decizionale, de rolul Curții Constituționale, de garant al Constituției, trebuie să se manifeste și în legătură cu modul în care se interpretează și se aplică Constituția, în procesul de adaptare a unui proiect de lege, de către Camera care are rolul, potrivit art. 75 alin. (1), de Cameră decizională.

Este în afară de orice îndoială, că filozofia principiilor constituționale evocate mai sus, conduc la teza, după care, „Cameră decizională nu se poate pronunța decât în limitele sesizării”, ceea ce înseamnă că ea poate modifica, adăuga la formulările pe care le-a adoptat prima Cameră, operând corecțiile care se impun dintr-o necesitate logică, de corelare a textelor sau din considerente de pură tehnică legislativă, dar nu poate fără a afecta, în substanța sa, principiul structurii bicamerale a Parlamentului și a implicării fiecărei Camere în procesul legislativ, **în orice materie**, adopta norme care n-au fost conținute în proiectul cu

care a fost sesizată prima Cameră sau, după caz, nu au făcut obiectul dezbaterii și nu au fost adoptate de către prima Cameră.

De altfel, pe această linie de idei, poate fi invocat și alin. (3) al art. 75 din Constituție, unde se precizează: „**3) După adoptare sau respingere de către prima Camera sesizată, proiectul sau propunerea legislativă se trimite celeilalte Camere care va decide definitiv.**”

După cum se observă, textul de mai sus vorbește, fără echivoc, despre operația de adoptare sau, după caz, de respingere a proiectului sau propunerii legislative, care formulă adoptată sau respinsă „se trimite celeilalte Camere care va decide definitiv.”

Este în afară de orice îndoială că, formularea din final „care va decide definitiv”, nu poate fi ruptă din context așa cum, în mod greșit, a fost interpretată în Comisia juridică a Camerei Deputaților și în Plenul Camerei (a se vedea stenogramele ședințelor).

Interpretarea logico-sistematică a textului conduce, clar, la ideea după care formularea „care va decide definitiv” evocă ideea de decizie definitivă asupra conținutului textelor, care au fost adoptate (fie în urma dezbaterii, fie prin aprobare tacită) sau, după caz, respinse de către prima Cameră sesizată.

Dacă legiuitorul constituent derivat ar fi dorit ca cea de-a doua Cameră sesizată, care este și Camera definitivă, să se poată îndepărta de „limitele sesizării”, date de structura și conținutul proiectului sau propunerii legislative primite de la prima Cameră sesizată, acest aspect s-ar fi reglementat, în mod expres, ceea ce, însă, ar fi ridicat foarte serioase semne de întrebare asupra seriozității bicameralismului, reglementat de Constituția României, asupra rațiunii existenței celor două Camere.

A fi Cameră decizională nu echivalează cu a fi Cameră exclusivă.

Aici este problema cardinală, asupra căreia Curtea Constituțională este chemată să se pronunțe.

Tot pe această linie de idei, a imposibilității adoptării de texte noi în Camera decizională și încă la propunerea unui minister, pledează și art. 74 alin. (3) din Constituție, care îngăduie dreptul Guvernului (implicit, ministerului care se află în spatele proiectului) de a-și exercita inițiativa legislativă, prin transmiterea proiectului de lege către Camera competentă, să îl adopte, ca primă Cameră sesizată.

Este de observat, din stenogramele ședințelor Comisiei juridice și din stenogramele ședințelor Plenului Camerei Deputaților, că textele noi s-au adoptat, de către Camera Deputaților, la inițiativa ministrului Justiției, membru al Guvernului, se înțelege, în numele Guvernului, ceea ce contravine articolului constituțional, menționat mai sus.

Formularea de noi texte, de către Guvern, la cea de-a doua Cameră sesizată, care n-au fost incluse în textul inițial, trimis primei Camere sesizate, **nu echivalează cu formularea de amendamente** la proiect, care pot fi susținute parlamentari, ci cu o nouă inițiativă legislativă.

Este vorba, în fapt, de un alt proiect de lege, de completare a proiectului inițial și, implicit, modificare și completare a unei legi în vigoare, dacă proiectul inițial, cum este cazul în speță, vizează modificarea și completarea unei legi în vigoare.

De vreme ce este vorba de o nouă inițiativă legislativă, aceste nu se poate exercita direct la Camera decizională, ci numai la Camera care, potrivit Constituției, trebuie să fie prima sesizată, altfel sistemul bicameral nu are sens și criticile de genul celor consemnate în literatura de specialitate, apar ca fiind îndreptățite.

II. Sesizarea neconstituționalității unor texte care, prin conținutul lor încalcă drepturile fundamentale prevăzute de Constituție sau principii de funcționare a autorității publice.

1. Art. I, pct. 36, referitor la art. 68¹, care are următoarea redactare:

„Sunt indicii temeinice atunci când din datele existente în cauză rezultă presupunerea rezonabilă că persoana față de care se efectuează acte premergătoare sau acte de urmărire penală a săvârșit fapta.”

Motivare:

Textul de mai sus, prin formularea la care se oprește, care conține termeni evazivi nedefiniți, este de natură a conduce la abuzuri foarte mari în practică. Întregul sistem al Codului de procedură penală este axat, atât pe noțiunea de probe, cât și pe noțiunea de indicii temeinice, indiciile temeinice fiind suficiente pentru a se dispune arestarea unei persoane, de exemplu după cum rezultă din art. 143 coroborat cu art. 148, Cod proc. pen.

Dacă în ceea ce privește noțiunea de probe, Codul de procedură penală, în consonanță, de altfel, cu doctrina în materie, a conținut constant elemente concrete, care nu puteau fi răstălmăcite în procesul de aplicare a normei, cât privește noțiunea de indicii temeinice, legislația, probabil din motive explicabile, sub aspect ideologic, în vechiul regim politic s-a menținut constant într-o situație tehnică, neclară, ambiguă, susceptibilă de interpretări și de comportamente abuzive din partea anchetatorilor, a organelor judiciare, în general.

Din păcate, textul la care ne referim nu contribuie la procesul de cristalizare a legislației și, implicit, la fortificarea sistemului de garanții procesuale, la drepturile fundamentale, reglementate de Constituție, cetățenilor României, dimpotrivă.

Este de observat, că se utilizează formularea „în cauză rezultă presupunerea rezonabilă”, care face trimitere, în mod evident, la aprecierea unei persoane, iar folosirea termenului „rezonabil” apare distorsionată față de sensul dat de Constituție acestei noțiuni, în art. 21 alin. (3).

Pe de altă parte, este de observat că, prin modul de definire a noțiunii de indicii temeinice, se incriminează actele premergătoare, ceea ce schimbă întreaga filozofie a dreptului modern, trimițându-ne în catacombele Inchiziției. Se știe că actele premergătoare nu fac parte din conținutul infracțiunii și că Legea penală

pedepsește numai tentativa. Actele premergătoare sunt sancționate penal, numai atunci când acestea conturează conținutul infracțiunii, cum ar fi în cazul complotului sau cum a fost infracțiunea de tristă amintire, din legislația vechiului regim, a deținerii instrumentelor avortive.

Ca atare, formularea la care ne referim, departe de a fi o garanție la drepturile fundamentale ale cetățenilor, cum ar fi: Dreptul la viața și la integritate fizică și psihică (art. 22); Dreptul la libertatea individuală (art. 23); Dreptul la apărare (art. 24); Dreptul la libera circulație (art. 25); Dreptul la viața intimă, familială și privată (art. 26); Dreptul la inviolabilitatea domiciliului (art. 27); Dreptul la secretul corespondenței (art. 28) etc., ne apare ca fiind o legalizare a abuzurilor autorităților asupra cetățenilor.

Din această perspectivă, textul la care ne referim ne apare ca fiind contrar și principiilor consacrate de art. 1 alin. (3) al Constituției, unde se menționează că primele valori supreme și garantate în sistemul nostru constituțional sunt demnitatea omului, drepturile și libertățile cetățenilor și nu posibilitatea de comportament abuziv a autorităților publice, față de cetățeni.

Este în afară de orice îndoială, că această formulare, prin implicațiile la care poate să conducă în sistemul judiciar, ne apare ca fiind contrară și principiilor consacrate de art. 21 alin. (3), dreptul la un proces echitabil, corespunzător principiilor Convenției Europene a Drepturilor Omului.

2. Art. I, pct. 47, referitor la art. 91¹ alin. (1), ultima precizare:
„ori cercetarea ar fi mult întârziată”.

Motivare:

Motivarea de la punctul anterior urmează să fie reținută în mod corespunzător.

În plus, se impune a observa că formularea la care ne referim apare ca fiind contrară și art. 53 din Constituție.

Interceptarea și înregistrarea convorbirilor sau a comunicărilor efectuate prin telefon, înseamnă, fără putință de tăgadă, o încălcare a dreptului fundamental, reglementat expres de art. 28 din Constituția României **„Secretul scrisorilor, al telegramelor, al altor trimiteri poștale, al convorbirilor telefonice și al celorlalte mijloace legale de comunicare este inviolabil.”**

Se observă că legiuitorul constituant, atunci când s-a oprit asupra conținutului acestui drept fundamental, nu a înțeles să facă trimitere la limitele și condițiile prevăzute de lege, cum a procedat în multe alte cazuri (ex.: art. 32 alin. (5); art. 33 alin. (1); art. 44 alin. (1); art. 45; art. 52 alin. (2)).

Mai mult, prin modul de reglementare a unor drepturi, cum este cazul dreptului prevăzut de art. 27 (Inviolabilitatea domiciliului) se precizează, expres, pentru ce situații se poate deroga prin lege.

Această tehnică, diferită, de reglementare a unui drept fundamental, scoate în evidență, înainte de toate, regimul constituțional al dreptului fundamental la care ne referim, reieșind că, în cazul dreptului fundamental reglementat de art. 28,

prin lege, nu se pot aduce decât acele restrângeri pe care le îngăduie art. 53, care are următoarea redactare: „(1) **Exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți poate fi restrâns numai prin lege și numai dacă se impune, după caz, pentru: apărarea securității naționale, a ordinii, a sănătății ori a moralei publice, a drepturilor și a libertăților cetățenilor; desfășurarea instrucției penale; prevenirea consecințelor unei calamități naturale, ale unui dezastru ori ale unui sinistru deosebit de grav.**

(2) Restrângerea poate fi dispusă numai dacă este necesară într-o societate democratică. Măsura trebuie să fie proporțională cu situația care a determinat-o, să fie aplicată în mod nediscriminatoriu și fără a aduce atingere existenței dreptului sau a libertății.”

Este în afară de orice îndoială, că formularea la care ne referim, „ori cercetarea ar fi mult întârziată”, nu intră în sfera elementelor revăzute de alin. (1), care justifică restrângerea exercițiului, pentru că textul constituțional vorbește despre desfășurarea instrucției penal” și nu despre desfășurarea cu „viteză de rachetă” a instrucției penale.

De altfel, este și o absurditate logică, referindu-ne la logica internă a cercetării penale, să se plece din capul locului cu ipoteza cercetării întârziată, o cercetare este mai rapidă sau mai lentă, în funcție de complexitatea faptei, de posibilitatea de investigație a autorităților și de calitățile profesionale ale celor care anchetează.

Nu se pot introduce criteriile pur subiective în sfera principiilor de ordin legal. Formularea „ori cercetarea ar fi mult întârziată” ar reprezenta un „argument de serviciu”, pentru solicitarea interceptării și înregistrării convorbirilor telefonice, implicit, un paravan al abuzurilor autorităților față de dreptul fundamental prevăzut de art. 28.

Celeritatea, în materia penală, a fost reglementată de către legiuitorul constituant numai în ceea ce privește faza de judecată, referindu-ne la art. 21 alin. (3), lăsând să se înțeleagă că faza de urmărire penală durează atât cât trebuie să dureze, cu precizarea, însă, că durata arestării în cursul urmăririi penale nu poate depăși „un termen rezonabil și nu mai mult de 180 de zile” (art. 23 alin. (5) din Constituție).

Ca atare, a crea un motiv expres de interceptare a convorbirilor telefonice, prin referire la ideea de a cerceta cât mai rapid, înseamnă a contraveni și principiului constituțional amintit mai sus.

3. Art. I, pct. 47, referitor la articolul 91¹ alin. (6).

“Înregistrarea convorbirilor dintre avocat și partea pe care o reprezintă sau o asistă în proces nu poate fi folosită ca mijloc de probă decât dacă din cuprinsul acesteia rezultă date sau informații concludente și utile privitoare la pregătirea sau săvârșirea de către avocat a unei infracțiuni, dintre cele prevăzute la alin. 1 și 2.”

Motivare:

Este de observat că textul la care ne referim a dobândit o reglementare diametral opusă, la Camera Deputaților, față de versiunea adoptată de Senat („înregistrarea convorbirii dintre avocat și partea pe care o reprezintă sau asistă în proces nu poate fi folosită ca mijloc de probă în acea cauză”), dar s-a ajuns la o soluție care intră sub incidența principiilor Constituției.

În esență, și aici se poate reține argumentul de la poziția anterioară, cu precizarea că nu este vorba numai de art. 28 din Constituție, ci și de art. 24 din Constituție, referitor la dreptul la apărare.

De vreme ce, legiuitorul constituant o spune, fără echivoc, că dreptul la apărare este garantat, este de la sine înțeles că partea care a apelat la un avocat sau căreia i s-a numit un avocat din oficiu, trebuie să aibă posibilitatea de a discuta nestingherit, fără rezerve, cu avocatul în cauză.

Dacă această relație dintre avocat și client nu este inviolabilă, textul constituțional potrivit căruia dreptul la apărare este garantat, apare ca fiind lipsit de substanță. Ce înseamnă garantarea dreptului la apărare ?

În primul rând, această garantare presupune garantarea relației, a comunicării dintre avocat și clientul său.

Împrejurarea că un avocat se pregătește să săvârșească o infracțiune nu poate fi dovedită prin relația profesională pe care acesta o are cu un client. Mai ales că textul la care ne referim conține formulări cu totul speciale, nemaîntâlnite în restul Codului și, de altfel, în legislația europeană. Ne referim la formularea „din cuprinsul acesteia rezultă date sau informații concludente”, care lasă să se înțeleagă că am fi în prezența unor alte elemente, decât a indiciilor temeinice și, în orice caz, ceva special referitor la avocați, ca și cum legiuitorul pleacă de la prezumția că avocații sunt mai răi decât infractorii pe care îi apără, ceea ce scoate în evidență primitivismul concepției celor care au inițiat textul, posibile reacții subiective de răfuială sau răbufniri ale unor stări determinate de neîmpliniri profesionale.

Legiuitorul nu este un colector de reacții subiective ale reprezentanților Executivului ce se prezintă în numele Guvernului la Comisiile de specialitate, legiuitorul trebuie să rețină acele soluții care se înscriu în litera și spiritul Constituției, a valorilor care înalță ființa umană, apărate de Constituție și de reglementări europene și internaționale la care Constituția României, în art. 20, face trimitere.

Cum se poate vorbi despre stat de drept, despre demnitatea omului, despre libera dezvoltare a personalității umane, despre garantarea reală a drepturilor fundamentale, între care și la apărare, dacă relația dintre avocat și client nu rămâne o taină a acestora, la fel ca relația dintre preot și enoriaș ?

Este o problemă cardinală aici, care comportă o delicatețe cu totul aparte, dar este clar că ministrul Justiției în funcțiune, atunci când a propus un asemenea text, nici pe departe nu a fost la înălțimea necesității de a reglementa această problemă în secolul XXI, în România, care se află în pragul integrării în Uniunea Europeană.

4. Art. I, pct. 48, referitor la art. 91² alin. (2) și (3).

„În caz de urgență, când întârzierea obținerii autorizării prevăzute în art. 91¹ alin.1, 2 și 8 ar aduce grave prejudicii activității de urmărire penală, procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală poate dispune, cu titlu provizoriu, prin ordonanță motivată, înscrisă în registrul special prevăzut în art. 228 alin. 1¹, interceptarea și înregistrarea convorbirilor sau comunicărilor, pe o durată de cel mult 48 de ore.

În termen de 48 de ore de la expirarea termenului prevăzut în alin. 2, procurorul prezintă ordonanța, împreună cu suportul pe care sunt fixate interceptările și înregistrările efectuate și un proces-verbal de redare rezumativă a convorbirilor, judecătorului de la instanța căreia i-ar reveni competența să judece cauza în primă instanță sau de la instanța corespunzătoare în grad acesteia în a cărei circumscripție se află sediul parchetului din care face parte procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală, în vederea confirmării. Judecătorul se pronunță asupra legalității și temeiniciei ordonanței în cel mult 24 de ore, prin încheiere motivată dată în camera de consiliu. În cazul în care ordonanța este confirmată iar procurorul a solicitat prelungirea autorizării, judecătorul va dispune autorizarea pe mai departe a interceptării și înregistrării, în condițiile art.91¹ alin.1-3 și 8. Dacă judecătorul nu confirmă ordonanța procurorului, va dispune încetarea de îndată a interceptărilor și înregistrărilor, iar cele efectuate vor fi șterse sau, după caz, distruse de către procuror, încheindu-se în acest sens un proces-verbal care se comunică în copie instanței.”

Motivare:

Dispozițiile de mai sus sunt contrare principiilor cardinale ale edificiului constituțional, enunțate la un punct anterior, în principal, în special principiul statului de drept, prin aceea că îngăduie ca soluții care țin de competența puterii judecătorești să fie îndeplinite, fie și vremelnic, de către persoane care anchetează.

Textele atacate apar, în mod evident, contrare dreptului cetățenilor la un tratament echitabil din partea statului, în ceea ce privește cauzele penale.

Este de neconceput ca, fie și numai cu titlu provizoriu, procurorul care efectuează urmărirea penală să aibă și calitatea de persoană care își autorizează propriile probe.

O asemenea soluție este contrară, nu numai art. 24 - referitor la dreptul la apărare, art. 28 - referitor la secretul corespondenței, prin raportare la art. 53 din Constituție, dar și textelor constituționale care reglementează rațiunea de a fi a Ministerului Public, în mecanismul organizării statale, concret, art. 131 alin. (1), prin raportare la art. 124.

Pe aceeași linie de idei, textele la care ne referim sunt contrare și principiului, după care, în activitatea de urmărire penală, măsurile procesuale care vizează încălcări ale drepturilor fundamentale sunt dispuse numai de judecător,

fiind principii introduse prin Legea de revizuire a Constituției. Ne referim, cu titlu de exemplu, la art. 23 alin. (4), la art. 27 alin. (3) etc.

Este de neconceput ca perchezițiile să fie dispuse de judecător, dar înregistrarea convorbirilor telefonice să fie dispuse, fie și vremelnic, de procuror, în condițiile în care percheziția este o activitate care se desfășoară la vedere și este percepută prin propriile simțuri, de către cetățeanul României, aflat într-o asemenea situație, iar înregistrarea convorbirilor telefonice, ceea ce înseamnă încălcarea drepturilor fundamentale, prevăzute de art. 28 din Constituție, este o activitate care se desfășoară în secret, despre care cetățeanul în cauză va afla, în final, cu prilejul prezentării materialului de urmărire penală.

De vreme ce, legiuitorul constituant, pentru măsura percheziției, ceea ce înseamnă mai puțin, a stabilit competența exclusivă a judecătorului este de la sine înțeles că, pentru o măsură prin care se încalcă un drept fundamental și care e susceptibilă la abuzuri mai grave, nu poate fi stabilită competența prin lege, decât tot a judecătorului. A reglementa dreptul procurorului de a autoriza înregistrarea convorbirilor telefonice, fie și în cazuri urgente și cu titlu provizoriu, echivalează cu încălcarea principiilor constituționale din textele evocate mai sus.

5. Art. I, pct. 48, referitor la art. 91² alin. final.

„Convorbirile sau comunicările interceptate și înregistrate pot fi folosite și în altă cauză penală dacă din cuprinsul acestora rezultă date sau informații concludente și utile privitoare la pregătirea sau săvârșirea unei alte infracțiuni dintre cele prevăzute la art.91¹ alin.1 și 2.”

Motivare:

Considerentele de la punctul anterior urmează să fie reținute, în mod corespunzător, și la acest text, cu precizarea că, de data aceasta, este vorba despre orice cetățean, nu numai de avocat și că textul apare contrar prevederilor constituționale, care reglementează nu numai dreptul la apărare, ci și de la un proces echitabil, prevăzut de art. 21 alin. (3) din Constituție.

Cum să fie vorba de un proces penal echitabil, când statul, prin autoritățile sale, care face urmărirea penală, folosește unele și același probe, în cauze penale diferite, revenind în discuție aceeași formulare „date sau informații concludente și utile”? Cine stabilește ce este concludent și util ? După ce criterii se stabilește concludența și utilitatea ?

Este în afară de orice îndoială, că formularea ambiguă, din textul la care ne referim, apare ca fiind contrară și art. 53 din Constituție, pentru argumentele mai sus precizate.

6. Art. I, pct. 134, referitor la art. 262 alin. (3) și (4).

„Sesizarea instanței de judecată se face de către procurorul care a dat rechizitoriul.

Procurorul înaintează, de îndată, rechizitoriul împreună cu dosarul cauzei conducătorului parchetului care, în termen de 48 de ore în cauzele cu

arestați preventiv sau în termen de 20 zile în celelalte cauze, verifică legalitatea și temeinicia soluției adoptate. Dacă până la expirarea acestor termene rechizitoriul nu a fost infirmat, acesta se înaintează instanței competente, împreună cu dosarul cauzei și cu un număr necesar de copii de pe rechizitoriu pentru a fi comunicate inculpaților aflați în stare de deținere.”

Motivare:

Pe lângă argumentele de neconstituționalitate prezentate la punctul II. 1. de mai sus, prin invocarea marilor principii ale edificiului constituțional, mai reținem și încălcarea principiului subordonării ierarhice, prevăzut de art. 132 alin. (1) din Constituție.

De vreme ce, legiuitorul constituant a stabilit clar anumite principii de funcționare a Ministerului Public, ca instituție a autorității judecătorești, între care și principiul „Controlului ierarhic”, este de la sine înțeles că, în Codul de procedură penală, trebuie să se regăsească fiecare dintre aceste principii.

Soluția preconizată de ministrul Justiției, din considerente demagogico-populiste, care a devenit text de lege, prin mașina de vot a majorității, nu numai că n respectă principiile constituționale, dar apare ca un atentat la întreaga concepție care stă la baza edificiului constituțional, în particular, la baza raporturilor dintre autoritățile statului, în general, dintre instituțiile în cadrul autorității judecătorești, în particular.

De vreme ce, legiuitorul constituant a reglementat instituția Ministerului Public, arătând că această instituție, și nu fiecare procuror în parte, reprezintă interesele generale ale societății și apără ordinea de drept, precum și drepturile și libertățile cetățenilor, iar această misiune și-a realizat-o Ministerul Public printr-un Regulament de organizare și funcționare a parchetelor, între care și necesitatea unui control ierarhic asupra fiecărui act, întocmit de către un procuror, se înțelege de la sine că situația legislativă, prin intermediul căreia se stabilește o relație directă dintre procurorul care anchetează sau cel care întocmește rechizitoriul și instanța de judecată, fără să se exercite filtrul controlului ierarhic este o soluție contrară Constituției, atât în litera art. 132, cât și în spiritul Secțiunii a 2-a din Capitolul VI al Titlului III al Constituției.

Rugăm Onorata Curte, în ipoteza în care există și alte texte de genul celui atacat, să extindă, din oficiu, sfera sesizării noastre.

III. Sesizare specială cu privire la Art. I, poz. 13, referitoare la art. 28¹ lit. b), pct. 1.

„b) infracțiunile săvârșite de judecătorii de la judecătorii și tribunale și de procurorii de la parchetele care funcționează pe lângă aceste instanțe, precum și de controlorii financiari ai Curții de Conturi;”

Textul la care ne referim, în versiunea adoptată de Senat, a avut următoarea redactare: „**b) infracțiunile săvârșite de judecătorii de la judecătorii și tribunale, precum și de procurorii de la parchetele care funcționează pe lângă aceste instanțe, precum și de avocați, notari publici, executori judecătorești și controlori financiari**”

În legătură cu acest text, la Camera Deputaților s-a formulat un amendament, de către Doamna deputat Liana Dumitrescu, care, de cum rezultă din motivarea reținută în Raportul Comisiei juridice, urmărea doar completarea textului, cu precizarea „ai Curții de Conturi”.

În tabelul care a fost întocmit de Comisie, în coloana a II-a, pag. 8 din Raport, la poz, 5, în loc să fie preluat corect textul Senatului, la care să se adauge precizările din amendamente, s-a reținut un text incorect, care a fost considerat ca fiind adoptat de Camera Deputaților și reținut în versiunea pregătită pentru promulgare.

Dincolo de aspectele care vizează eroare umană, apare o problemă și de ordin constituțional, prin aceea că s-a distorsionat voința autorului amendamentului, încălcându-se art. 74 din Constituție, referitor la dreptul la inițiativă legislativă al parlamentarilor.

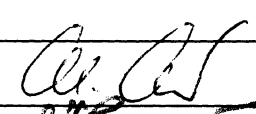
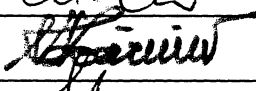

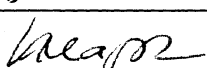

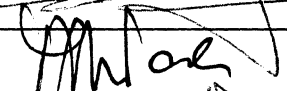
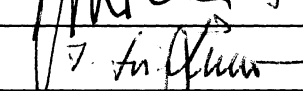
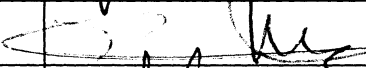
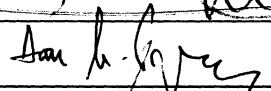
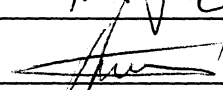
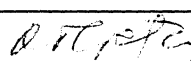
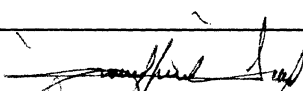
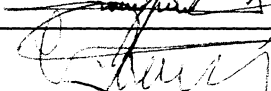
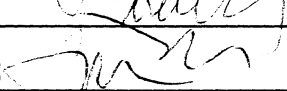
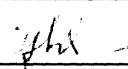
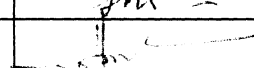
De vreme ce, dreptul la inițiativă legislativă este reglementat expres de Constituție, pentru fiecare deputat sau pentru fiecare senator, se subînțelege că acest drept presupunea și posibilitatea de a formula amendamente, iar dreptul de a formula inițiative legislative sau, după caz, amendamente la inițiativele legislative inițiate de Guvern sau, după caz, de alți parlamentari, presupune și obligație structurii parlamentare de a lua în discuție și de a supune în dezbatere amendamentele și inițiativele, așa cum au fost formulate de către inițiatori.

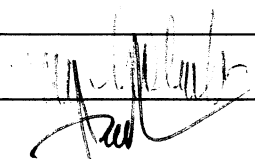
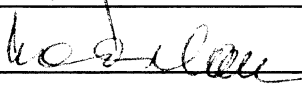
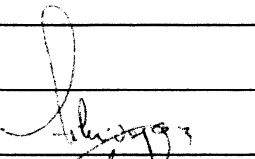
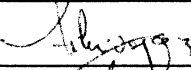
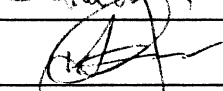
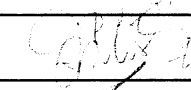
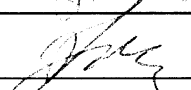
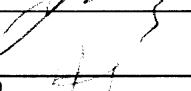
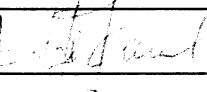
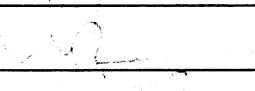
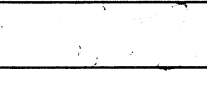
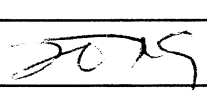
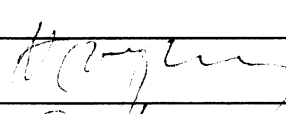
O Comisie parlamentară sau, după caz, Plenul unei Camere, poate să admită sau să respingă o inițiativă sau un amendament al unui parlamentar, dar nu o pot modifica decât cu acordul inițiatorului. Altfel, dreptul la inițiativă legislativă, implicit la amendamente, al deputaților și senatorilor ar fi lipsit de substanță.

În concluzie,

Față de cele de mai sus, vă rugăm să admiteți sesizarea noastră de neconstituționalitate.

**LISTA DE SEMNATURI A PARLAMENTARILOR PSD - SENATORI
CARE SUSȚIN SESIZAREA DE NECONSTITUȚIONALITATE**

1.	Ion Iliescu Lider grup	București	
2.	Geoană I. Mircea Dan Președinte PSD	Dolj	
3.	Văcăroiu Nicolae Președinte Senat	Argeș	
4.	Solcanu Ion Vicelider Grup	Iași	
5.	Neagoie B. Otilian Vicelider Grup	Brașov	
6.	Georgescu Radu Cristian Secretar Grup	Mureș	
7.	Tărăcilă I. Doru Ioan Vicepreședinte Senat	Călărași	
8.	Sârbu I. Ilie Secretar Senat	Timiș	
9.	Chelaru I. Ioan Chestor Senat	Neamț	
10.	Popescu Șt. Dan Mircea Chestor Senat	Prahova	
11.	Arcaș I. Viorel	Sibiu	
12.	Athanasiu A. Alexandru	Bihor	
13.	Cozmâncă O. Octav	Suceava	
14.	Crețu I. Ovidiu Teodor	Bistrița-Năsăud	
15.	Crețu T. Corina	București	
16.	Daea P. Petre	Mehedinți	
17.	Diaconescu M Cristian	Constanța	
18.	Dîncu V. Vasile	Cluj	
19.	Filipescu N. Teodor	Ilfov	
20.	Florescu I. Ion	Gorj	
21.	Ion I. Vasile	Buzău	

22.	Iorgovan Gh. Antonie	Prahova	
23.	Maior L. George-Cristian	Alba	
24.	Mardare C. Radu Cătălin	Bacău	
25.	Mihăilescu N. Petru Șerban	Teleorman	
26.	Moraru Ion	Bacău	
27.	Nicolae Șerban	Ialomița	
28.	Novolan S. Traian	Dâmbovița	
29.	Oprescu M. Sorin Mircea	București	
30.	Păunescu C. Adrian	Hunedoara	
31.	Popescu E. Mihail	Vâlcea	
32.	Rădoi S. Ion	Giurgiu	
33.	Roibu S. Aristide	Vaslui	
34.	Silistru C. Doina	Vaslui	
35.	Simionescu N. Aurel Gabriel	Brăila	
36.	Stănoiu C. Mihaela Rodica	Olt	
37.	Ștefan C. Viorel	Galați	
38.	Șter Gh. Sever	Satu Mare	
39.	Theodorescu V. Emil Răzvan	Botoșani	
40.	Tîlvăr P. Angel	Vrancea	
41.	Toma I. Ion	Olt	
42.	Țicău M. Silvia Adriana	Galați	
43.	Ungureanu V. Vasile Ioan Dănuț	Arad	
44.	Vărgău I. Ion	Tulcea	